

Той е младъ, здравъ, интелигентенъ.

Той е младъ, здравъ, интелигентенъ.

Четире пѣти дохожда при мене.

Иде той при мене за важна работа: проси ми ходатайството за една служба. Той е билъ на служба цѣли деветъ години, но прѣди нѣколко мѣсеца го исключили. Какъвъ скръбенъ видъ има тоя младежъ, колчимъ дойде да ме моли! Какъ става убитъ и усърналъ като узнава, че залѣганията ми не се увѣнчаватъ съ успѣхъ! Послѣдниятъ пѣтъ, когато го видѣхъ, просто бѣше ми съвѣстно: азъ фанахъ да се чувствувамъ виноватъ... Не, неприятно става това — ще ме принуди най-послѣ да се рѣши на едно отъ двѣтъ: или да му затворж вратата си, или да му отсѣчж категорически надѣждата. Нѣмамъ храбростъ ни за едното, ни за другото. Той е така нещастенъ!

Днесъ пакъ дойде.

Когато, по поканатата ми, той сѣдна на стола, погледътъ му въпросително се впи въ мене и лицето прѣблѣднѣ и се изопна.